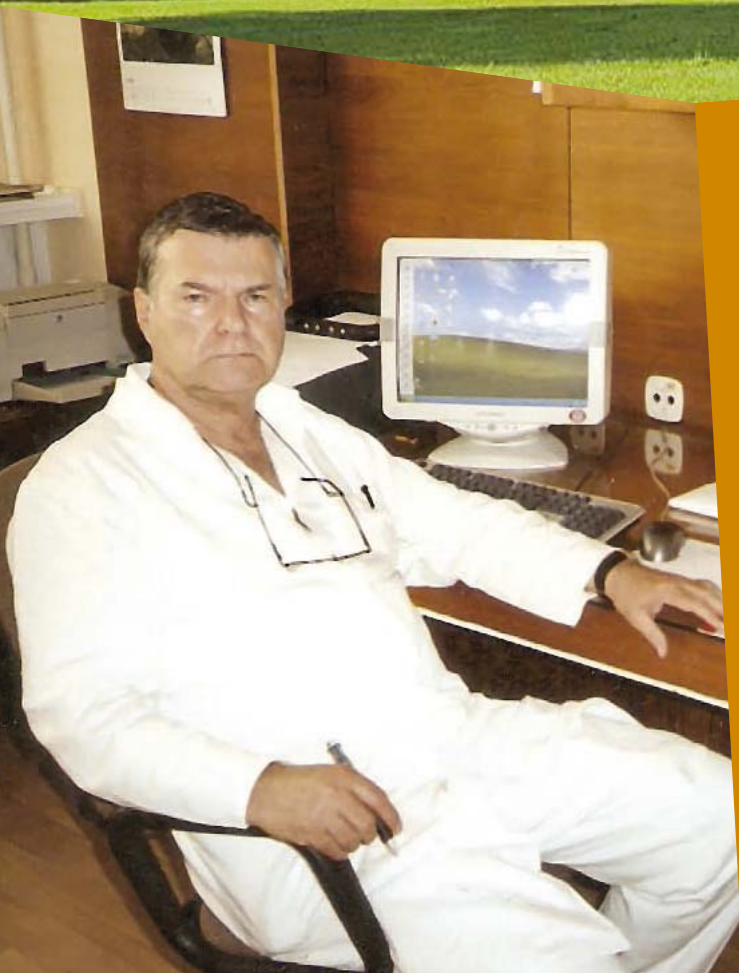

Táborské nemocniční listy taneli

ročník 13 / prosinec 2016 / č. 109

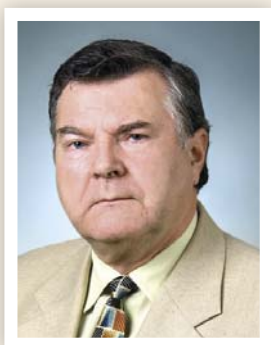

Speciální vydání:

Vzpomínka na MUDr. Jindřicha Charouzka

emeritního primáře
interního oddělení
táborské nemocnice

Vzpomínka

Je pro mě hodně bolestné psát tyto řádky. Pane primáři, velice chybíte. Co bych za to dala, kdybych mohla vrátit čas a třeba Vás vítat na Žižkově náměstí, když jste se vracel z Vašich expedic na kole, než se s Vámi loučíte. Zůstali nám vzpomínky, ale i za to ti pane Bože děkujeme. Jenom je mi velmi líto, že jste se nemohl osobně podělit o své nezapomenutelné zážitky. Tak snad příště. Jednou mi Jan Kačer řekl, že krásné vzpomínky bolí, protože ten čas již nikdy nemůžeme vrátit. Nejsem mistrem psaného slova, ani pouhým slovem nemůžu vyjádřit, co všechno jste pro mě znamenal. Vážený a milý pane primáři, bylo pro mě velikou ctí setkat se v pracovním i v osobním životě s pro mě tak vzácným člověkem. Nikdy na Vás nezapomenu.

Zdeňka Vochozková

Interní oddělení, ambulance kardiologie

Vydává

Nemocnice Tábor, a. s.

Ročník 13 / č. 109 / PROSINEC 2016

Odpovědná redaktorka:

Lucie Bělská, DiS.

Bezplatné

Pro vnitřní potřebu

Nemocnice Tábor, a. s.

Grafická úprava a tisk

RUDI, a. s.

Komenského 1839

390 02 Tábor

www.rudi.cz

Vážení spolupracovníci, vážení pozůstalí,

dne 2. 5. 2016 nás opustil MUDr. Jindřich Charouzek.

V naší nemocnici pracoval od roku 1973, z toho mnoho let ve funkci primáře oddělení.

Ztrácíme člověka, lékaře, který se naplno věnoval svému oboru a hlavně svým pacientům. Jeho odchod je pro všechny velkou ztrátou.

ČEST JEHO PAMÁTKY
vedení nemocnice

Vzpomínka na primáře MUDr. J. Charouzka oči primáře MUDr. Ladislava Doudu

Primáře MUDr. Charouzka jsem poznal po svém nástupu do tábořské nemocnice v roce 1980. Působil tehdy na nás mladé kolegy rozvážným dojmem se smyslem pro důslednost. Měl výborné didaktické schopnosti, rád nám poradil s řešením různých problémů. Prožili jsme spolu na interním oddělení (oba v různých funkcích) celkem 36 roků.

Dojem, který jsem z něho měl při svém nástupu do zaměstnání, přetrval všechna ta léta. Slušný, důsledný, spravedlivý, ale i odvážný lékař. O té posledně zmiňované vlastnosti svědčí například následující skutečnost. V druhé polovině osmdesátých let se jako předseda Okresní komise účelné farmakoterapie aktivně zasadil o vyšetření nesrovnalostí s preskripcí a užíváním opiátů v tábořském okrese. Vzhledem k tomu, že se postupně ukázalo, že celá záležitost byla tehdy i politicky velmi citlivá, bylo mu doporučeno ukončení všech aktivit v této věci. Prim. Charouzek však ve vyšetřování neskončil, což vyžadovalo značnou dávku osobní odvahy.

Na interním oddělení působil jako zástupce primáře a potom mnoho let jako primář oddělení.

V roce 2003 byl též zvolen předsedou Spolku lékařů v Táboře. V této funkci byl velmi aktivní, uspořádal mnoho schůzí s výborným programem. Z tohoto dů-

vodu požádal nový výbor spolku zvolený v únoru 2016 předsednictvo České lékařské společnosti Jana Evangelisty Purkyně o možnost udělení Čestné medaile ČLS JEP a Čestného členství Spolku lékařů v Táboře prim. Dr. Charouzkově. Předsednictvo návrh posoudilo a rozhodlo kladně. O udělení obou ocenění jsem prim. Charouzka informoval, byl velmi potěšen. Dohodli jsme termín předání na 17. 5. 2016 při některé následující schůzi spolku.

Vše bylo domluveno, ale osud vše změnil. Dne 2. 5. 2016 prim. MUDr. Charouzek odešel do lékařského nebe. Po telefonickém rozhovoru s manželkou pana primáře jsme se rozhodli ponechat plánovaný termín předání – bohužel již in memoriam. Dne 17. 5. 2016 předal předseda České lékařské společnosti Jana Evangelisty Purkyně prof. MUDr. Svačina, DrSc. obě ocenění dcerám prim. Charouzka. Slavnostní ráz celé akce podpořil svým vystoupením Smyčkový kvartet ZUŠ Sezimovo Ústí. Vše proběhlo důstojně, tak jak to vždy prim. Dr. Charouzek při podobných akcích vyžadoval a prováděl. Věřím, že by byl spokojen.

Prim. MUDr. Charouzek odešel, v jeho šlépějích pokračují jeho žáci a spolupracovníci pro které byl vždy vzorem.

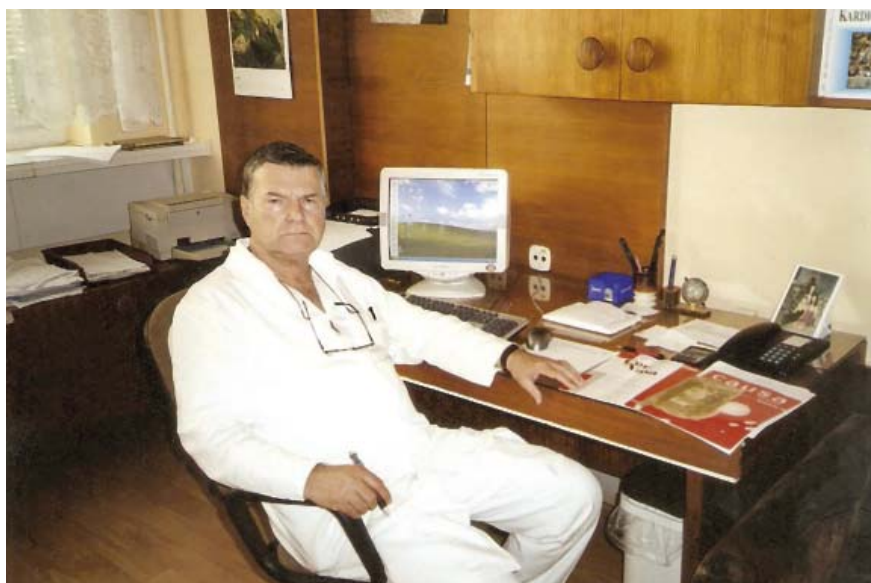
Prim. MUDr. Ladislav Doudu

Vzpomínka na primáře MUDr. Jindřicha Charouzka očima primáře MUDr. Rostislava Krále

2. 5. 2016 ve věku 69 let zemřel primář MUDr. Jindřich Charouzek, jedna z výrazných osobností táborské interny. Lékař, který celý svůj medicínský život pracoval v táborské nemocnici a za jeho profesní kariérou je vidět kus poctivé práce.

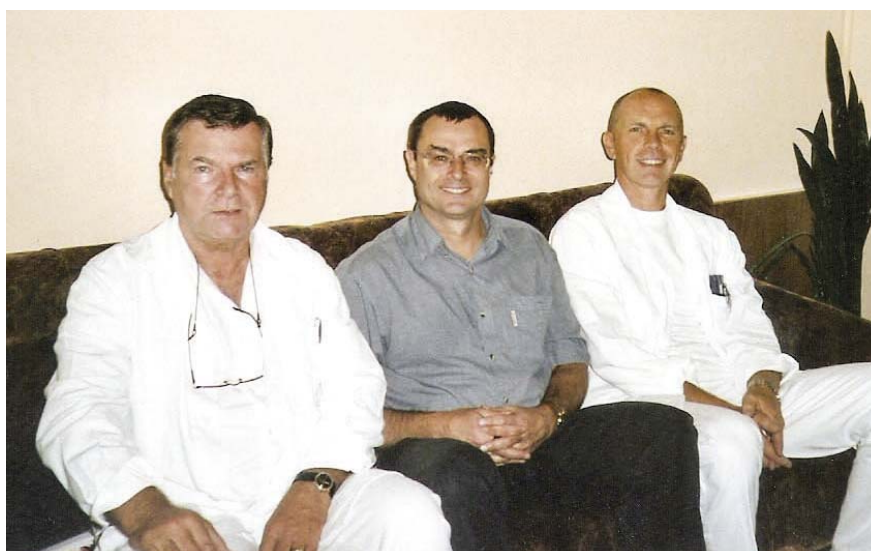
Narodil se 4. 11. 1946 v Děčíně, vyrůstal na Vysočině, kam se později jeho rodina z Děčína přestěhovala. Gymnázium vystudoval v Pelhřimově. Třebaže chtěl být původně sportovním novinářem, promoval v r. 1973 na I. lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Na svá studia vždy rád vzpomínal a ze studií měl i řadu kamarádů z řad spolužáků, dnes významných medicínských osobností /kardiolog prof. MUDr. Miroslav Hradec, neurolog prof. MUDr. Martin Bojar/. Po promoci v r. 1973 nastoupil na interní oddělení do táborské nemocnice. Tehdy ještě kariéra lékařů nebyla tak přímočará jako dnes a mladší sekundární lékaři museli absolvovat řadu záskoků v tehdejším OÚNZ/Okresní ústav národního zdraví/ než mohli navázat postgraduálním vzděláváním ve své specializaci. Absolvoval tedy několikaměsíční záskyky na obvodech, na patologii, léčebně dlouhodobě nemocných... MUDr. Jindřich Charouzek složil atestaci 2. stupně z vnitřního lékařství a postupně se specializoval na kardiologii, obor, který měl velmi rád. Miloval svojí ženu Martu, se kterou se v roce 1975 oženil a postupně se jim narodily 3 dcery.

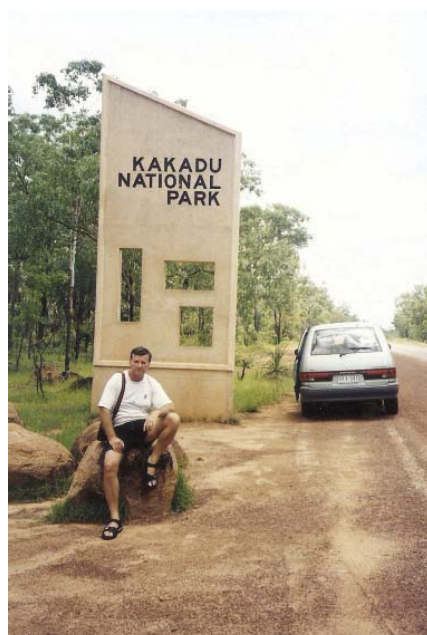
Primáře Jindřicha Charouzka jsem poprvé potkal v r. 1987, kdy jsem nastoupil jako mladý sekundář do táborské nemocnice. Tehdy zastával funkci zástupce primáře 1. interny a pracoval jako kardiolog. Po smrti primáře Kuchaře se stal jeho nástupcem a vedl 1. interní oddělení. Zprvu jsem jej vnímal jako přísného, nepřístupného a uzavřeného člověka, který se striktně řídí svými zásadami a příliš nedává najevo svoje pocity a myšlenky. Postupně se však můj vztah k primáři Charouzkovu měnil. Po roce 1989 odešlo několik zkušených lékařů z 1. Interny do privátní praxe, interny byly načas spojeny a já jsem se ocitl v kardiologické skupině, kam jsem

vlastně od začátku chtěl patřit, protože o kardiologii jsem se zajímal již na lékařské fakultě. Primář Charouzek mě učil základy echokardiografie a kardiologie jako oboru a postupně jsem si získával jeho důvěru. Najednou jsem v něm viděl úplně jiného člověka. Byl velmi zásadový, ale též laskavý, empatický, trpělivě komunikoval s podřízenými a s pacienty a kdykoli byl ochoten poskytnout

odbornou radu nebo konzultaci. Při nějakém problému na oddělení si vždy podrobně vyslechl názory obou stran a díky svým skvělým komunikačním schopnostem dokázal naprosto lidsky a trpělivě hroty otupit. Nicméně chybu, která se stala, dokázal řádně pojmenovat a dotyčnému důrazně vysvětlit. Po rozdělení interny v roce 1996 si mne zvolil za svého zástupce ve funkci primáře

kardiologie. Považoval jsem to za projev velké důvěry a velmi jsem si toho vážil. V té době jsme si již tykali. Další roky jsem s ním prožíval osudy kardiologické interny, které nebyly vždy růžové. Celá nemocnice procházela mnoha turbulence ekonomickými i personálními a naše oddělení nebylo výjimkou. Dodnes mám pod kůží zažité jeho vize a úvahy o koncepci oboru, organizaci oddělení a spoustu dalších nápadů, o kterých se mnou a dalšími kolegy často a rád diskutoval. Prožil jsem s ním téměř 30 let odborného života. Vždy jsem si Jindry velmi vážil. Vážil jsem si zejména jeho obětavosti a nasazení, s jakým oddělení vedl, vážil jsem si jeho postojů v kritických momentech a zejména jeho férového jednání. Před ničím neuhýbal. Nebál se říci do očí i velmi nepříjemnou

pravdu. Řadu lidí překvapoval a trápil svojí zarputilostí a neústupností. Byl to prostě srdcař a v některých momentech, kdy byl přesvědčen o své pravdě, dokázal být i velmi tvrdohlavý. Na druhou stranu však uměl i trpělivě naslouchat názorům druhých a i když s nimi někdy zprvu nesouhlasil, vždy o nich alespoň přemýšlel. Některé zásady však pokládal za nedotknutelné. Hájil internu a kardiologii jako obor v těžkých dobách, velmi dbal na vzdělávání a odborný růst lékařů a zdravotnického personálu obecně. Někdy nastávaly i komické situace, kdy kolega, který nerad jezdil na kongresy jej prosil, ať ho nikam v daném roce neposílá, ale neuspěl, protože Jindra měl již pro každého kongresy naplánované a plány nerad měnil. Jeho velmi pozitivní vlastností bylo i to, že se nebál dát

šanci a důvěru mladým kolegům. Pod jeho vedením, kdy většina z nás bylo kolem 30 let, jsme měli možnost rychle odborně vyrůst a pracovat samostatně. Postupně kolem sebe soustředil tým mladých lékařů, se kterými vybudoval dobře fungující kardiologické oddělení. V letech 1992 až 2005 zažívala kardiologie obrovský rozvoj a posun. Změnila se strategie léčby infarktů myokardu /namísto celkové trombolýzy přímá angioplastika/, arytmií/ rozvoj kardiostimulačního centra/,... Naše oddělení se účastnilo řady klinických studií, které tuto strategii ovlivňovaly / Studie PRAGUE 2, 3,...VINO study ... /. V závěrečné etapě svého odborného života se intenzivně věnoval dalšímu vzdělávání lékařů, organizoval odborné vzdělávací semináře Spolku lékařů na Tábořsku.

Za tuto zcela nezištnou a dobrovolnou prestižní činnost mu byla udělena Česká medaile České lékařské společnosti Jana Evangelisty Purkyně, která mu byla slavnostně udělena in memoriam dne 17. května 2016 v sále kulturního zařízení Střelnice.

Jindra byl též velký sportovec a nadšený cestovatel. V duchu své důkladnosti se na každou cestu teoreticky připravil a to i na své vlastivědné cesty se svojí manželkou a dcerami po ČSSR před rokem 1989 /Babiččino údolí, Domažlicko,.../. Téměř nikam jinam se v té době cestovat nedalo. Jeho dcery údajně musely přecházet před dovolenou i povinnou četbu vážící se k těmto lokalitám. Po roce 1989 podnikal cesty se svými přáteli po celém světě. Jako kdyby věděl, že času mu moc nezbyvá, procestoval Afriku, Austrálii, Nový Zéland, Severní a Jižní Ameriku, Patagonii, Tibet. Posléze se věnoval i dálkové cyklistice. Objel na kole Českou republiku, Slovensko, Pobaltí, jih Evropy. Při návratu z cest nám vždy barvitě líčil svoje zážitky a historky. Rád poznával nové lidi, nová města, řešil nečekané situace, vše dokumentoval. To byla jeho hlavní duševní relaxace. Ve svém nitru při těchto cestách vždy oprášil svůj pozorovací novinářský talent, stejně tak i při debatách o sportu, sportovcích a sportovních přenosech. Domnívám se, že by jej Česká televize bývala mohla ihned zaměstnat v redakci sportu, protože jeho encyklopedické znalosti sportovní historie, životopisů sportovců a sportovních výsledků byly obdivuhodné a zastínil by i leckterého současného sportovního komentátora. Třebaže prim. Charouzek působil spíše uzavřeným dojmem, dokázal být velmi společenský a v době než onemocněl, se vždy účastnil vánoční besídky našeho oddělení.

Po dosažení důchodového věku primář Charouzek předal oddělení prim. Vladimírovi Jirkovi a pracoval nadále až do poloviny roku 2014 na částečný úvazek v kardiologické ambulanci. Do organizace oddělení již nemluvil, ale rád se s námi setkával, konzultovali jsme společné pacienty, vyprávěl o svých plánech a cestách. Naposledy jsem Jindru Charouzka navštívil doma v listopadu 2015, kdy jsme strávili velmi příjemný společný večer s paní Martou Charouzkovou a mojí ženou. Jindra byl plný optimismu a radosti ze života. Domníval se, že to nejhorší má již za sebou. Z jeho vyprávění jsem cítil, že si užívá každý

den života, protože v podvědomí jistě cítil, že statistika je neúprosná. Bohužel zákeřná nemoc krutě udeřila po Novém roce.

Primář Charouzek prožil naprosto naplněný osobní i profesní život a těšil se z vnoučat, která si velmi přál. Tábořská nemocnice byla pro něj druhým domovem. Jen málokdy odcházel domů před

17 hodinou, práce byla pro něj posláním a radostí. Domnívám se, že většina z nás, kdo jsme pod jeho vedením roky pracovali, vnímáme toto období velmi pozitivně a na primáře Charouzka budeme vzpomínat s respektem a úctou.

MUDr. Rostislav Král

primář interního odd. 2 – kardiologie
Nemocnice Tábor, a. s.

Ukázka z článků psaných pro Týdeník Táborisko

Jihočeši na cestách

K létu patří cestování. Když ho někdo navíc umí podat jako bývalý primář kardio interny táborské nemocnice Jindřich Charouzek, i pecivál pocítí závan touhy po dobrodružství, o kterém se známý táborský cykloturista zmiňuje. Reportáže Jindřicha Charouzka jsou zajímavé tím, že nepopisuje jen památky a přírodní krásy. Mluví s lidmi. Jednou se zmínil, že než se rozhodl pro dráhu lékaře, chtěl být novinářem. A tak zůstává nezodpovězená otázka, jakým by byl asi novinářem, kdyby se nestal vynikajícím lékařem...

Na kole metropolemi na Dunaji (19)

(Postřehy z Cykloputování v létě 2011 píše táborský lékař a cestovatel Jindřich Charouzek)

Jsem v poslední metropoli na Dunaji. Naproti dominuje impozantní architektura vídeňské radnice. I zde mám osobní vzpomínku, která se mi vybavuje. Při Evropském kardiologickém kongresu v roce 1998, jsem měl možnost zúčastnit se večere na vídeňské radnici. Konala se v reprezentačních sálech, kde kdysi tancovala císařovna Sissi, jak nám říkali. Ted' jsem tu s kolem, ucucávám brčkem chlazenou šangrilu koupenou u stánku a má to pro mě stejnou hodnotu jako tehdy. Vracím se kolem reprezentační budovy parlamentu k budově slavné vídeňské opery, nedaleko odtud je proslavená vídeňská cukrárna Sacher.

Jako suvenýr si kupuji čepici golfku s nápisem Austria. Kromě stejné čapky s národními symboly Srbska z Bělehradu mám i stejnou maďarskou čapku koupenou v Keszthely. Musím si časem doplnit i slovenskou, abych měl z této cesty suvenýry komplet. V Bratislavě jsem na golfku nenarazil. Pak kolem jezdecké sochy hraběte Schwarzenberka na stejnojmenném náměstí, Vídeňského muzea s krásným kostelem a jezírkem nedaleko odtud, kolem ministerstva války, jak mi sdělil jeden místní pán, přijíždím k zábavnímu parku Prater. Tehdy ve volnu během zmíněného kongresu jsem se tady svezl na různých atrakcích včetně ruského kola, toboganu, zajezdil si na motokárách. Ted' tu mezi nimi jezdím na bicyklu obložený brašnami, nikdo mě nevyhání, spíš mi lidi uvolní cestu, když mezi nimi projíždím.

Když jsem si Prater znovu oživil, vyjíždím podle mapy směrem k budovám OSN, které stojí na dunajském poloostrově. Bylo trochu složité odtud nalézt cestu směrem domů. Ještě poslední fotka u vysoké vyhlídkové věže, která

dominuje panoramatu Vídně a podél Nového Dunaje jedu po cyklostezce směrem ke Korneuburgu.

Věnováno otci

Stále jsem se snažil dostat na původní silnici, kterou jsme jeli do Vídně a zpět s otcem a mladším bratrem v roce 1967, když jsme tu tehdy asi čtyři dny byli. Já byl tehdy medik a o prázdninách jsem dělal brigádu v pelhřimovském pivovaru, rozvážel jsem jako závozník pivo v sudcích a bednách po okrese a okolí. Vzpomínám si, že jsem tehdy koulel prázdné sudy i ze sklepů dvou hospod v Dolních

Kralovicích, které pak byly zatopeny při budování želeviské přehradní nádrže, která zásobuje pitnou vodou Prahu. Cesta do Vídně byla pro nás s bratrem tehdy velká událost, mohli jsme se krátce podívat na Západ. Motivem otcovy cesty bylo sehnat na vrakovišti nějaký potřebný náhradní díl ke starému volkswagenu „brouk“. Jen stěrače měly tehdy u nás cenu zlata, nedaly se sehnat, snad jen někde přes Tuzex. Ale ani to nebylo jednoduché.

Jenže tato stará cesta z Vídně už dnes není. Vytláčily ji dálnice a další nové ko-

munikace. Cesta po cyklostezce kolem Dunaje až do Korneuburgu byla příjemná, na břehu jsem míjel pikniky, restaurace s terasami zaplněnými návštěvníky, bylo tu plno cyklistů a bruslařů na kolečkových bruslích. Po Dunaji občas pluje velký remorker či osobní parník s výletníky.

V Korneuburgu jsem měl štěstí. Když jsem se ptal na další cestu, paní mi odpověděla slovensky. Byla zdravotní sestra, jezdí prý do Rakouska za sestrou, a nedaleko odtud bydlí Češi, kteří tu prý trvale žijí. A že mě tam doveďte. Z domu vyšli dva manželé, asi tak 70letí, kteří jsou v Rakousku už 34 roků. Jmenovali se Homolkovi, pán byl jevištní divadelní pracovník a paní dámská krejčová. Nejprve mě vyzpovídali, pak mi nabídli, že u nich mohu přespat. Ale bylo ještě hezky, teprve kolem šesté večer, a já potřeboval ještě něco ujet, abych se vešel do časového plánu. Tak jsem s díky odmítl. Poradili mi, jak se dostanu na starou silnici, abych mohl co nejvíce kopírovat naši cestu s otcem a bratrem před téměř 45 roky v našem tehdejším volkswagenu. Bylo to milé setkání. ■

Vzpomínka na primáře MUDr. J. Charouzka

PhDr. Jan Veselý Psychologická ambulance pro dospělé

Byl jsem požádán, abych o bývalém panu primáři kardiologického oddělení naší táborské nemocnice, MUDr. Jindřichovi Charouzkovi, napsal pro TANELI článek. Víím, že nejsem ten nejpovolanější, ale prosbě jsem vyhověl proto, že chci sdělit, jak si vážím člověka, dobrého člověka, kterým byl a v mé mysli stále je, pan prim. MUDr. Jindřich Charouzek. Člověk, který v mém nitru a v nitru mnoha lidí, nejen z oblasti lékařů, ale i pacientů, zanechal stopu.

Stopu můžeme vnímat různě. Například jako cestu, po které se dá jít, nebo jako otisk čehosi, někdy i nepojmenovatelného, co v nás zůstává, v čem se ten, kdo ji zanechal v našem nitru, stále zpřítomňuje.

Měl jsem tu úžasnou možnost se s panem doktorem znát a vídat mnoho let, tedy ještě v době, než se stal primářem. Možnost být v kontaktu s člověkem, který byl úžasně lidský, který byl fajn, nejen jako lékař, ale i jako kamarád.

Jsou lidé, s kterými se vídáme, někdy i spolupracujeme a nevadí nám. Pak jsou lidé, které bychom raději vůbec nepotkali. A jsou také lidé, kde cítíme, vnímáme, že kdybychom se s nimi ve svém životě nesetkali, byla by v našem životě mezera, byl by v našem životě určitý nepojmenovatelný pocit jakéhosi prázdna. Pochopitelně, tento pocit máme díky zkušenosti ze setkání, ze zkušenosti, že jsme s tím konkrétním člověkem, ne třeba stále, ale v nějakých chvílích života, šli opakovaně kus stejné cesty.

Pan prim. MUDr. Jindřich Charouzek byl pro mne a pro mnoho lidí úžasnou charismatickou osobností. Člověkem, z kterého číselo jeho nádherné lidství, jeho dobré srdce.

Když napíše dobré srdce tak si mnoho laiků řekne: „no pochopitelně, vždyť byl kardiolog, byl u toho, tak se uměl o tento orgán postarat“. Někdy netuší, že toto není ani pro kardiologa zcela možné, ale někteří lidé podobným způsobem myslí: „No jasně, že je zdravý, on ví jak na to

a díky tomu může mít srdce jako zvon. Co já chudák, když nevím, jestli mi škodí víc pív, nebo víc cigaret“.

V tomto kontextu o tento orgán jako takový se nejedná. Pojem dobré srdce je mnoho staletí a tisíciletí symbolem, v kterém je obsažena celá osobnost včetně funkcí mozku, včetně schopnosti prožívat, myslet, vnímat, umět naslouchat, vztahovat se, sdělovat, podělit se vhodným způsobem s někým o prožitky, zážitky, city, emoce. Obsahem je též snaha porozumět druhým, nepovyšovat se a současně si sebe vážit, atd.

Život obecně může být krátký a současně krásný, navzdory jeho složitosti, navzdory překážkám. Není dobré, když z délky a formy života usuzujeme na jeho smysluplnost.

Smysluplnost života je dána tím, jaký byl jeho obsah, jaké bylo jeho zaměření, cíle.

Když mluvíme, píšeme o někom, kdo již není mezi námi, máme tendenci se zmiňovat o jeho zásluhách, o tom, co všechno udělal, obecně řečeno o tom, co je hmatatelné, viditelné na jeho cestě života. Co po něm zůstalo. Kolik napsal knížek, kolik vyléčil pacientů, kolika lidem jako lékař zachránil život, kolik zplodil a vychoval dětí, atd.

Je pěkné si toto připomenout a uvědomit. O tom bychom mohli u pana doktora Charouzka hovořit dlouze. O počtu dětí ne, to víme, že má tři dcery, ale o dalších vyjmenovaných aspektech ano. V poslední době se hodně k těmto aspektům přidává, jak to, co dělal, uměl prodat. Takové pojetí však částečně mívá cíl, mívá celý obsah naplněnosti života. Svědčí to o zaměření více na formu snahy a uniká nám obsah života. Uniká nám, jakým způsobem, s jakou vážností, péčí, láskou, mírou svobody a zároveň odpovědnosti, vše konal, jaké hodnoty realizoval.

Teď, když píšou tento článek, tak si vybavují častý vážný výraz v obličeji, který měl pan primář, když vyšetřoval

Vzpomínka

Primář Jindra Charouzek se do mého medicínského i osobního života zapsal výrazným písmem. Již v době, kdy jsem v r. 1996 nastupoval do táborské nemocnice, mě překvapil svou přímostí, upřímností i jednáním (jako rovný s rovným) i s lékařským začátečníkem, kterým jsem tehdy byl. Později jsem poznal, že má vskutku demokratického ducha, kterého jsem vždy obdivoval. Jeho schopnost problém pojmenovat, přednést na fóru a diskutovat o něm se všemi zúčastněnými působila v někdy trochu povýšeném lékařském prostředí jako zjevení. Až buldočí snaha do podrobností probrat věc i s posledním člověkem, kterého se situace nějak týká, byla pověstná. To mu umožňovalo i nepříjemné věci řešit bez vytáček, transparentně, bez tajností, ne v zákulisí, někdy až nahranici naivity a tím pádem v důsledku i úspěšně. Mohl se vždy i při neúspěchu opřít o svou otevřenost a zpětně o názory těch, s kterými problémy řešil. Vždyť který primář přesně do koruny rozděloval odměny přede všemi přesně podle odpracovaných hodin bez ohledu na lékařskou hierarchii. Který primář tak rozhodně podporoval odborovou organizaci proti vedení i v době, kdy napětí a tlak ze strany managementu byly značné. Vždyť který primář tak velkoryse umožnil svým lékařům osvojit si v maximální míře interní medicínu zde i na stážích. Který primář se tak podrobně dělil o informace ze zasedání řídicích orgánů nemocnice. A mohli bychom pokračovat. Schopnost primáře Charouzka kolem sebe utvořit tým, kterému dával vše, tým, na který byl pyšný a od kterého čekal maximální podporu, byla jedna z jeho klíčových vlastností v táborské nemocniční medicíně. Později, kdy mi nabídl tykání, jsem ocenil více i jeho lidskost a schopnost se vcítit i do složité situace druhých a diskretně v ní pomoci. Jindra mi velmi chybí. Myslím, že celému jeho „týmu“.

MUDr. Lukáš Štrinc

(Interní oddělení I – gastroenterologie)

pacienty. Pod tímto vážným výrazem nebyla nadřazenost, ale byla v jeho snaze a v jeho nitru potřeba pochopit nejen obtíže, nejen příznaky nemoci, nejen část těla pacienta, ale také pacientovo nitro v souvislostech, pochopit celého pacienta, i s jeho starostmi a radostmi. Tento způsob vnímání svých pacientů vyzařoval z jeho projevu úžasnou lidskost. Lidskost, která léčila ještě dříve, než naordinoval medikaci, či další vyšetření. Nezaměřoval se pouze na formu, rámec činností, ale více na jejich obsah, jak léčit a uzdravovat celého konkrétního člověka. Snaha nevidět v pacientovi pouze nemocný orgán, nebo špatnou funkci orgánů, ale vnímat jej v kontextu jeho života.

Při našich hovorech jsme probírali různá témata. Někdy sděloval obecné problémy nepojmenovaných, ale konkrétních pacientů, které je tíží, jaký mají vztah ke své diagnóze, způsobu léčení, projevům jejich osobnosti, zda je možné něco změnit. Dělal mu těž starosti stav zdravotnictví, fungování naší nemocnice a často se snažil ve svých myšlenkách a sdíleních řešit problémy.

S velkou mírou starostlivosti hovořival o své rodině, o svých dcerách. Bylo patrné, jak moc mu na jeho rodině záleží

a jak moc ji má rád a jak je za svoji ženu i dcery svému životu vděčný. Z konce jeho života, kdy žena Marta i všechny tři dcery o něj pečovaly s láskou a trpělivou péčí, je patrné, že vřelý vztah byl v jeho rodině vzájemný.

Pan prim. MUDr. Charouzek sám sebe vnímal jako člověka, který není starý, který by se rád zařadil do věku, který by on možná nazval pozdní dospělostí, ve které se krom naplněného a před onemocněním stále naplňujícího povolání lékaře snažil věnovat svým zálibám a cestovatelským touhám. V té době bylo patrné, jak nechce přiznat svému okolí, ale ani sám sobě, některé tělesné obtíže, některé bolesti, a snažil se, aby nebyly z jeho neverbálních projevů patrné.

Jeho vnímání sebe jako ne starého, jak duševně, tak fyzicky zdatného, mu umožnilo v posledních několika letech realizovat poznávání světa za pomoci velocipedu, kterým zdolával dlouhé a náročné cesty. O své zážitky z cest se následně podělil i s čtenáři novin Tábor-sko. Po jedné z cest, kdy sděloval nejen zážitky a prožitky z cesty, ale též nebezpečná úskalí svého cestování, jsem mu říkal: „Jindřichu, cestuj tak, abys nedopadl jako Fossett“. Z jeho odpovědi

bylo patrné, že bytí forma se mohla jevit do značné míry podobná, obsah cestovatelských aktivit byl úplně diametrálně odlišný od Fossetta. Říkal, že jeho cestování je krom jiného, například rozšíření si oblasti poznávání atd., ale i realizací dávných snů. Proto používám termín velociped, což byl v minulosti název pro jízdní kolo.

Závěrem zmíním myšlenku jednoho významného lékaře, jejíž obsah byl v myšlení a jednání pana primáře Charouzka přítomný, a kterou vnímám jako odkaz pro nás ještě žijící.

Vídeňský lékař, neurolog a psychiatr Viktor E. Frankl, který vytvořil jednu z psychoterapeutických metod, v některé své knize píše. Cituji volně, protože jen tuším, v které jeho knize to bylo, a nepamatuji si přesnou citaci: Život člověka, pokud je schopen vnímat, myslet, má svůj smysl až do konce. Bytí člověkem dle Frankla znamená být vědomým a být odpovědným.

Odpovědným vůči hodnotám, které život na jeho životní cestu postavil, které mu nabídl jako možnost, zda je přijme, či nikoli. I nemoc.

To pan primář MUDr. Jindřich Charouzek naplňoval až do konce svého bytí.

Vzpomínka na primáře MUDr. J. Charouzka MUDr. Karel Staněk

Poznali jsme se v roce 1973, kdy po promoci na lékařské fakultě, nastoupil na interní oddělení tábořské nemocnice jako sekundární lékař. Měli jsme štěstí, že naším primářem byl MUDr. Václav Baloun, lékař s obrovským rozhledem znalostí po celé medicíně. Od počátku svého působení na interním oddělení mne zaujal svědomitým přístupem k pacientům a velmi empatickým jednáním s nimi. Postupně se seznamoval se všemi lékařskými postupy ve vnitřním lékařství a vždy ho přitahovala kardiologie, rád pracoval i na intenzivní péči našeho oddělení, kde převažovala kardiologická problematika. S velkým zapálením sledoval rozvoj kardiologie i na našem oddělení. V roce 1976 získal atestaci I. st. z vnitřního lékařství. Byl to pro něho impulz dále vniknout do tajů interní medicíny, studoval odbornou literaturu a získal značný rozhled v našem oboru. Na popud prim. MUDr. Balouna se přihlásil k atestaci II. stupně z interny, kterou úspěšně zvládl v roce 1986. Krom činnosti na interním oddělení pracoval jako interní konsiliář pro celou nemocnici. Nebyl jen úspěšným nemocničním lékařem, ale měl možnost poznat práci a možnosti v ambulanci praktického lékaře. Nebyl nikdy odtržený od možností praktické medicíny. Hlavním jeho zájmem byly nadále kardiologie, ve které se široce vzdělával a seznamoval mladší kolegy s touto problematikou. S rozvojem lékařské techniky se objevila i možnost kardiostimulace u indikovaných pacientů. Je jeho zásluhou, že v 80. letech byla zavedena i možnost implantace kardiostimulátorů v naší nemocnici. Byl to tehdy nelehký boj se členy OV KSČ, kteří tomuto kroku nebyli nakloněni. Byl v této akci velmi neústupný a sledoval jen dobro našich nemocných. Tábořské interní oddělení se stalo druhým implantačním střediskem pro polovinu Jihočeského kraje vedle implantačního pracoviště v Českých Budějovicích. Na tehdejší dobu to bylo podstatnější vítězství medicíny nad

stranickým aparátem, než se nám jeví v současnosti. V roce 1996 byl jmenován primářem interního oddělení s kardiologickým zaměřením naší nemocnice, tuto funkci zastával řadu let. Pod jeho vedením došlo k výraznému rozvoji kardiologických podborů. Neztrácel však ze zřetele problematiku celé medicíny a hlavně ostatních interních oborů. V té době jsem pracoval jako primář na interním oddělení s gastroenterologickým zaměřením. Měli jsme mnoho společných pacientů, vždy jsem se velmi vážil toho, že sledoval profit nemocných z léčení. Samozřejmě, že obě interní oddělení měla možnost i určitých třecích ploch mezi sebou. Nikdy mezi námi nebyly neshody a rozmlísky a vždy zastával názor, že jsme dvě oddělení společně interní medicíny. Vždy jsem si velmi cenil jeho postojů. Preferoval zájmy nemocných, které vždy hájil. Prim MUDr. Charouzek měl i velký organizační talent, po mém odchodu do důchodu převzal funkci předsedy Spolku, který úspěšně vedl po několik let.

Nebyl v životě jen zastáncem medicíny, miloval sport. Sám se vydával na cyklistické výlety po celém světě. Většinou jezdil na kole sám s plnou výbavou na dlouhodobou cestu, jeho kolo plně naložené cestovní výbavou vážilo přes 50 kg, jeho denní trasy byla většinou přes 100 km za den. Nikdy jsem nepochopil, jak celou tuto zátěž mohl fyzicky zvládnout bez tréninku. V mládí toužil být i novinářem, z těchto cest vydal mnoho velmi zajímavých zápisků, a tím si mladický sen o novinářské činnosti trochu naplnil. Doufal jsem, že všechny své cestovatelské zážitky vydá i knižně, ale na to již řízením osudu nedošlo.

Vždy mu velmi záleželo i na jeho rodině, miloval svou ženu a byl pyšný na úspěchy dcer.

Jeho úmrtím jsme ztratili vzdělaného a laskavého kolegu ke svým podřízeným i pacientům, já jsem jeho úmrtím ztratil i vzácného přítele.

Vzpomínka

Panu primáři Charouzkovi věnuji stálou vzpomínku jako člověku, kterého jsem si nesmírně vážila.

Helena Kramolišová

Bývalá vrchní sestra interny

Pan primář MUDr. Jindřich Charouzek byl člověk, kterého si nesmírně vážím. Pomohl vždy všem, když byl požádán; přál ostatním spokojenost, úspěch, vzdělání.

Byl příkladem jak žít. Pracoval plně a plně také žil. Když opouštěl funkci primáře interního oddělení měl vychované nástupce a mnoho dalších odborníků.

Znála jsem ho již od roku 1982 jako nadřízeného, spolupracovníka i kamaráda.

Rádi jsme se občas setkávali s rodinami a to i v době nemoci.

Manželka a dcery mu byly ve všem oporou, vnoučata radostí.

Vážím si toho, že jsem ho poznala. Hodně mi na mé cestě životem dal.

Jindra patří k lidem, na které se stále vzpomíná.

MUDr. Vladislava Míková

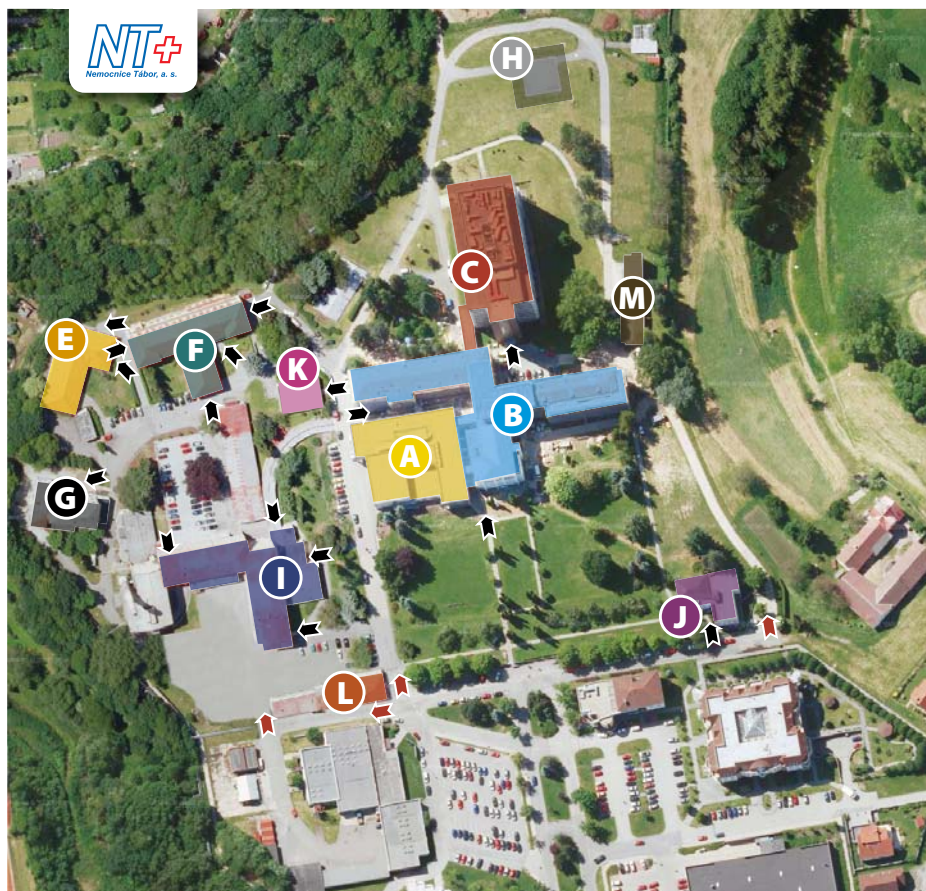
Primářka rehabilitačního oddělení

U pana primáře Charouzka jsem se léčila přes 20 let. Za tuto dobu si myslím, že jsme se docela dobře poznali. Při prvních návštěvách mi přišel pan primář hodně přísný, až nepřístupný, ale časem se vše změnilo. Při kontrolách si vždy udělal čas, vyslechl mě, stanovil léčbu, ale hlavně mi udělal cenné rady. Při jedné kontrole se mi stala úsměvná příhoda a to když pan primář přestal nosit (ve vile) bílý plášť, mám totiž tzv. syndrom bílého pláště. Přivítal mě se slovy "dnes bude Váš tlak určitě normální", ale tentokrát se mýlil, nebyl.

On má jistě velký podíl na tom, že se ještě dnes cítím celkem dobře a mohu i fyzicky pracovat. V jeho náročné práci mu pomáhala velice obětavá sestřička, která mu byla vždy oporou.

Pan primář dokázal pomoci hodně pacientům a Ti na něho s vděčností vzpomínají. Ještě jednou velké díky, **pacientka Marie.**

Orientační plán Nemocnice Tábor

Legenda

- A** Pavilon akutní medicíny a porodnice + Ústavní lékárna
- B** Pavilon chirurgických oborů, lékárna, operační sály
- C** Pavilon interních oborů, OKHB
- E** Infekční oddělení
- F** Oddělení následné péče, psychiatrie
- G** Patologie, mikrobiologie
- I** Provozní budova, kuchyně, jídelna, ubytovna
- J** Ředitelství
- K** Budova šaten, úklidu a hygieny
- L** Zdravotnické potřeby
- M** Diesel agregát, trafostanice, sklad mediálních plynů
- Vjezd
- Vstup do budovy
- Heliport

A Pavilon akutní medicíny a porodnice

Přízemí: Lékárna, Prodejna, Recepce
ARO (Anesteziologicko-resuscitační oddělení)
Chirurgická a ortopedická ambulance vč. zákrových sálků
1. patro: Porodní sály, Stanice RT (rizikového těhotenství) a šestinedělí, Stanice novorozenců

B Pavilon operačních oborů

Suterén: Centrální sterilizace, ústavní lékárna
Přízemí: Rentgen, CT, Magnetická rezonance
Toalety pro veřejnost
Oční, UNK, UROL ambulance
1. patro: Operační sály, stanice CHIR. C
Gynekologické odd. – ambulance a lůžka
2. patro: Operační sály
JIP operačních oborů
Stanice D UROL + UNK
3. patro: Operační sály
Stanice A – Ortopedie,
Stanice B – Chirurgie
4. patro: Vrchní sestra SOLF OO, zasedací místnost,
lékařské pokoje oční a chirurgie, primář: očního, UNK, urologie, ortopedie, chirurgie, urologie administrativní referentky SOLF OO

C Pavilon interních oborů

Suterén: Centrální laboratoř (klinická biochemie a hematologie)
Hemodialyzační odd.
Přízemí: Závodní lékař a LSPP pro dospělé
Interní ambulance, EKG
Ergometrie
Kardiologická, angiologická, kardiostimulační ambulance
1. patro: Rehabilitační odd. – ambulance a lůžka
2. patro: Zasedací místnost
Kardio ambulance, kardio – ECHO
Kardiologická JIP
Stanice B – INTERNA kardio
3. patro: Stanice C – INTERNA gastro, kardio
Stanice A – INTERNA gastro
4. patro: Metabolická JIP
ECHO, revmatologická, diabetologická, hematologická a nutriční ambulance, gastro ambulance, spirituální péče
fyzioterapeutická ambulance
5. patro: Dětské odd. – ambulance, lůžka, LSPP dětská
6. patro: Neurologie, EEG, EMG, neurologická ambulance
7. patro: Plicní a onkologická ambulance, lůžka

E Infekční – ambulance a lůžka

F Oddělení následné péče, psychiatrie

Přízemí: Psychiatrie – ambulance a lůžka,
1. patro: Následná péče 1
2. patro: Následná péče 2

G Patologie, mikrobiologie

Přízemí, 1. patro: Patologie
2. patro: Mikrobiologie

I Provozní budova + ubytovna

Přízemí: Jídelna, Sklad SZM a MTZ, Sklad prádla
1. patro: ČLK, Domácí péče Tereza, ubytovna
2. patro: Dopravní zdravotní služba, učitelky ZŠ a SZŠ, Knihovna, ubytovna

J Ředitelství

Přízemí: Hlavní sestra, Personální oddělení, Mzdová účtárna, Oddělení zdravotních pojišťoven, Finanční oddělení, Provozní oddělení, Referent BOZP, Podatelna, Pokladna, odd. zdravotní technika
1. patro: Vedení společnosti, Zasedací místnost, Obchodní oddělení, právní referát

L Zelená hvězda – zdravotnické potřeby